

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 8

Dorința Tatălui pentru copiii Săi

În capitolul anterior am putut studia unele din caracteristicile binecuvântate, sigure, ale copiilor lui Dumnezeu. Ei posedă natura nouă, și aceasta este pretutindeni aceeași și se revelează pretutindeni, unde ea există, în același fel. Fie că privim viața dumnezeiască în revelarea ei minunată, permanentă și deplină în viața Singurului Fiul al lui Dumnezeu în timpul mersului Lui prin această lume, sau în prezentarea ei slabă într-un credincios al Său, viața nouă ca atare este pretutindeni și permanent aceeași și în toate locurile și în toate timpurile se mișcă în același sens.

Dacă acum citim atenționările, pe care Duhul Sfânt le îndreaptă în Noul Testament spre noi, cei care suntem proprietate a Domnului, deci posedăm viața nouă, găsim în ele dorințe, învățături și porunci ale lui Dumnezeu, Tatăl, pentru copiii Săi preaiubiți. Găsim în aceste îndemnuri și cuvinte, așa cum am amintit de mai multe ori, unele însușiri care aparțin chipului lui Isus, așa cum El a călătorit prin lume spre lauda lui Dumnezeu și spre binecuvântarea oamenilor. Toate, la care suntem îndemnați noi credincioșii, s-au găsit în frumusețe desăvârșită în Fiul lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu vrea ca toți copiii Lui iubiți să fie transformați în Chipul Fiului Său. Viața Sa a fost o permanentă mireasmă plăcută înaintea lui Dumnezeu, și totodată El a fost «Pomul sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui». Cât de mult ar trebui să punem la inimă toate îndemnurile lui Dumnezeu din Cuvântul Său și așa, privind la Isus, să fim transformați în Chipul Său minunat și binecuvântat.

Să ascultăm mai întâi un îndemn al lui Dumnezeu adresat nouă, credincioșilor, din predica de pe munte: «*Ați auzit că S-a spus: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău”; dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi și vă persecută, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri: pentru că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți. Pentru că, dacă iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? Nu fac și vameșii la fel? Și, dacă salutați numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Nu fac și națiunile la fel? Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.» (Matei 5,43-48)*

Vedem aici, că copiii lui Dumnezeu trebuie să imite pe Tatăl lor ceresc în această lume, să prezinte harul Său, da, prin toată comportarea lor trebuie să mărturisească cui aparțin. Acesta este înțelesul cuvintelor: «*ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri*». Credincioșii trebuie să se recunoască prin felul lor de comportare că sunt copii ai lui Dumnezeu. Principiul omenesc spune: «*Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău*»; dar în opoziție cu aceasta Domnul ne spune: «*Iubiți pe vrăjmașii voștri*». Ce deosebire între inima lui Dumnezeu și inima omului! Omul firească nu iubește pe acela de la care a avut parte de ură, pentru aceasta el nu este nicidecum în stare. Dumnezeu însă S-a făcut cunoscut în dragostea Sa desăvârșită, atunci când a trimis pe Fiul Său pentru mântuirea unei lumi care L-a disprețuit și L-a răstignit. Între oameni «*pentru un om drept, abia dacă va muri cineva; pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară; dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.*» (Romani 5,7-8) Da, pe când noi eram încă dușmani, Fiul lui Dumnezeu a murit pentru noi. Această dragoste este dumnezeiască; ea s-a îndreptat spre aceia în care nu era nimic demn de a fi iubit, care dimpotrivă au făcut totul, ca să facă această dragoste fără valoare pentru ei. Deci această dragoste își are imboldul și puterea în inima lui Dumnezeu, așa cum se spune într-o cântare: „Tu ne iubești, pentru că iubire ești”, nu pentru că noi am meritat această dragoste. Și o astfel de dragoste trebuie s-o revelăm și

noi față de alții, după ce noi am devenit subiecte ale acesteia; ea ar trebui să ne caracterizeze ca și copii ai lui Dumnezeu.

Să iubești, când dinainte te poți aștepta să ți se răspundă cu dragoste sau cu răsplată, aceasta o poate face și cel mai rău om dintre oameni; aceasta este o dragoste naturală, egoistă; ea se îndreaptă numai spre aceia de la care ea poate primi ceva. Dar să iubești pe aceia, de la care ai avut parte de împotrivire și ură, sau de la care trebuie să te aștepți la așa ceva, pentru aceasta este nevoie de natura nouă, pe care numai credincioșii o posedă; și ei sunt solicitați să practice această natură nouă, această dragoste dumnezeiască: *«Iubiți pe vrăjmașii voștri. ... Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.»* Plăcerea lui Dumnezeu este să binecuvânteze, să facă bine. Nici măcar pe aceia care nu cunosc, sau resping harul Său și binecuvântările Sale veșnice în Hristos Isus, El nu îi exclude de la savurarea binefacerilor Sale temporale: *«El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.»* Deoarece Dumnezeu acționează în felul acesta, și noi, copiii Săi, trebuie să fim *«desăvârșiți, după cum Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit.»* În timpul actual Dumnezeu acționează cu har și bunătate desăvârșite față de toți oamenii, și noi trebuie să fim imitatorii Săi în această privință. Acesta este sensul cuvintelor: *«Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.»*

Pe baza acestor cuvinte s-a construit din păcate un sistem doctrinar greșit, prin aceea că le-au scos din context și s-a făcut din ele fundamentul unei doctrine a desăvârșirii proprii, carnale. Aceasta însă nu-și găsește niciunde justificarea în Sfânta Scriptură, numai dacă anumite locuri se smulg din contextul în care ni le-a dat Duhul lui Dumnezeu. Desăvârșirea, la care noi suntem chemați, o năzuim, dar nu o vom obține în totalitate pe pământ, ci abia atunci când Îl vom vedea pe El, Cel care este etalonul desăvârșirii noastre, pe Isus. (citește 1 Ioan 3,2) Și harul și puterea lui Dumnezeu ne aduc la această țintă: *«Vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea cum este.»* În timpul acesta noi trebuie să ne curățim, *«așa cum El este curat»*. Transformarea și curățirea noastră după Chipul Domnului are loc zi de zi și *«din slavă în slavă»* și are loc pe tot parcursul vieții noastre pe pământ. Niciodată pe pământ nu vom putea spune că am ajuns în același Chip cu Modelul nostru, dar noi „alergăm” într-acolo, s-o prindem, și când *«Îl vom vedea așa cum este»*, atunci ne vom trezi transformați în Chipul Său, atunci *«vom fi ca El»*. Până atunci însă decisiv pentru noi în toate privințele este Ființa și lucrarea Tatălui, harul Său față de toți oamenii; și în acestea să fim *«desăvârșiți, după cum Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit»*.

Un îndemn asemănător de la Domnul găsim în Luca 6,36: *«Fiți deci îndurători, după cum și Tatăl vostru este îndurător»*. Și apostolul Pavel își bazează îndemnul său pe *«îndurările»* lui Dumnezeu. (Romani 12,1) El ne amintește cum a lucrat Dumnezeu cu noi. Noi am experimentat îndurările minunate ale lui Dumnezeu spre mântuirea noastră, prin aceea că El S-a îndurat de noi, cei care din natura noastră eram copii ai mâniei și am meritat condamnarea eternă, și pe baza sângelui vărsat al Fiului Său ne-a declarat nevinovați; da, mai mult chiar, El ne-a făcut copii iubiți ai Săi. Pe baza acestei îndurări de nedescris a lui Dumnezeu noi suntem solicitați să fim îndurători, să iubim pe vrăjmașii noștri, să practicăm binele și să dăm și acolo unde noi nu găsim nici o mulțumire și nu ne putem aștepta să primim ceva în schimb. Dumnezeu este bun față de cei nerecunoscători și față de cei răi, și dacă noi suntem așa vom acționa în lumea aceasta ca și *«copii ai Celui Preaînalt»*. Dar dacă felul nostru de comportare nu corespunde celui al Tatălui nostru ceresc, atunci ne producem pagubă nu numai nouă, ci și onoarei lui Dumnezeu. Atunci noi nu Îl prezentăm în această lume așa cum este El în adevăr. Ce chemare înaltă avem noi! Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a făcut cunoscut pe Tatăl pe pământ – cine L-a văzut pe El, a văzut pe Tatăl – și de asemenea și noi în măsura noastră mică avem voie și trebuie să fim imitatorii și interpreții lui Dumnezeu în această lume rea, întunecată. În comportarea noastră, în felul nostru de gândire, să se vadă însușirile de caracter ale Aceluia care în harul Său minunat ne-a făcut copii ai Săi, subiecte ale dragostei Sale.

Același adevăr îl găsim și în scrisorile pe care apostolii sub călăuzirea și inspirația Duhului Sfânt le-au adresat credincioșilor. În scrisoarea către Efeseni Pavel prezintă bogăția harului lui

Dumnezeu, cum El, fără să găsească în noi vreun motiv pentru aceasta, a acționat din plinătatea dragostei Sale divine față de noi. Noi eram «*morți în greșelile și păcatele noastre. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos: prin har sunteți mântuiți. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să stăm împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus.*» (Efeseni 2,4-7) Așa cum am spus mai înainte, Dumnezeu S-a revelat ca «*lumină*» și «*dragoste*»; și păstrând în amintire îndurarea Sa minunată, noi suntem acum solicitați să prezentăm practic, după măsura noastră, aceste mari trăsături de caracter ale lui Dumnezeu: «*umblați în dragoste*»; «*umblați ca și copii ai luminii*» (Efeseni 5). Și aici vedem că Hristos este etalonul și Modelul nostru. Atâta timp cât El a fost în lumea aceasta, El era «*Lumina lumii*»; și nimeni nu putea să se ascundă de razele acestei lumini; ea a luminat pe toți oamenii, cu toate că unele inimi și conștiințe s-au încuiat față de ea. «*Rodul (sau acțiunea) luminii constă în orice bunățate și dreptate și adevăr*»; și cine putea privi pe Domnul Isus în umblarea Sa prin această lume, fără să vadă aceste însușiri – bunățatea, dreptatea și adevărul – desfășurate în chip divin desăvârșit? El ne este prezentat ca model și etalon și cu privire la dragoste. El Însuși spune: «*Nimeni nu are iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi*»; și apostolul Ioan adaugă gândul: «*Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.*» (1 Ioan 3,16) Tot așa se spune și aici: «*umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.*» Și pe baza a ceea ce Dumnezeu ne-a făcut, se spune în continuare: «*Fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos. Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți.*»

Pe baza acestor cuvinte din Scriptură să chibzuim, dacă am înțeles voia lui Dumnezeu cu privire la noi în dimensiunea și importanța ei! Noi suntem mult înclinați să ne comparăm și să ne măsurăm unii cu alții, așa că nouă nu ni se poate aminti suficient de des, că Dumnezeu Însuși, care este Lumină și Dragoste, este modelul și etalonul pentru umblarea și comportarea copiilor Săi. Și cu câtă plinătate Sfânta Scriptură pune înaintea ochilor noștri felul de a lucra bogat în îndurare al Tatălui nostru ceresc! Fie ca noi să ne găsim bucuria în a medita la harul minunat, de care noi înșine am avut parte, și să-l practicăm față de alții, atât față de frații și surorile noastre, cât și față de sărmana lume lipsită de dragoste. Când «*harul Domnului nostru Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și părtașia Duhului Sfânt*» sunt savurate în sufletul nostru, atunci cu siguranță și desfășurarea practică a acestora nu va lipsi în viața zilnică! Dar așa cum vedem, toate acestea stau în cea mai strânsă legătură cu starea lăuntrică a inimii noastre. De aceea să nu întristăm pe Duhul Sfânt, care locuiește în noi, pentru ca El să poată să ne desfășoare nestingherit bogăția dragostei Tatălui și să ne facă s-o savurăm. Și să ne revărsăm în dragoste unii față de alții și față de toți oamenii!

Să ne îndreptăm atenția spre un îndemn cuprins în scrisoarea către Filipeni; acolo se spune: «*Faceți toate fără murmure și fără îndoieli, ca să fiți fără cusur și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbе și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume, ținând sus Cuvântul vieții.*» (Filipeni 2,14-16)

Cât de înclinați suntem noi totuși să murmurăm. Ne plângem de mii de lucruri, ca și copiii lui Israel în pustie. Nu punem noi prin aceasta la îndoială purtarea de grijă, dragostea și înțelepciunea Dumnezeului și Tatălui nostru și prin aceasta suntem lipsiți de savurarea apropierei Sale! Dacă am ajuns atât de departe, să facem aceasta, curând vom ajunge prada ispitelor și șoaptelor dușmanului. Necredința devine activă în inima noastră, umblăm «*prin vedere*», aceasta înseamnă că privim numai la ceea ce se vede și uităm cu totul că avem un Dumnezeu și Tată, care se gândește la noi și îngrijește de noi cu o dragoste și înțelepciune de nespus. Vai, cât ar trebui să ne păzim de astfel de murmur, de astfel de chibzuirii îndoielnice! Fie ca gândurile lui Dumnezeu, cugetarea la harul și adevărul Său să pună stăpânire deplină pe inimile noastre și să le umple, atunci chibzuirile îndoielnice, grijile și murmurul nu vor găsi loc la noi. Ele aparțin

efectiv «*vulpilor mici, care strică viile*»; căci de îndată ce începem să murmurăm și să nutrim chibzuirii îndoielnice, nu vom mai fi fără vină și curați. Nimic nu dezonoarează Numele lui Hristos mai mult și nimic nu contrazice mai mult caracterul nostru de copii ai lui Dumnezeu ca această lipsă de încredere de copil față de Dumnezeu și Tatăl nostru. Spune, cititor credincios, putem noi cu adevărat să murmurăm, dacă ne încredem pe deplin dragostei și înțelepciunii și adevărului Tatălui? Și totuși cei mai mulți credincioși nu consideră păcat, dacă ei murmurează, dacă au gânduri îndoielnice! O, dacă harul minunat al lui Dumnezeu nu ar fi întunecat în felul acesta de către credincioși! Dumnezeu este pentru noi, în toate timpurile și în toate situațiile. «*El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dăruia, de asemenea, toate împreună cu El?*» (Romani 8,32)

În lumina locului citat mai înainte din Filipeni 2, în care noi suntem îndemnați să facem totul fără murmure și fără îndoieli, să privim pe Domnul nostru scump, cum a mers El aici jos pe pământ spre glorificarea Tatălui. Aici, ca pretutindeni, găsim modelul, pe care noi trebuie să-l urmăm.

Efectiv, El nu a posedat nimic pe pământ ca avere, nici o favoare, nici un prieten între oameni, și cu toate acestea nu Îl vedem niciodată gândind îndoielnic, dacă Tatăl este cu El și dacă Tatăl va îngriji de El și ucenicii Săi. Puterea Sa divină a folosit-o să hrănească oamenii, dar niciodată nu S-a folosit de ea pentru propria Sa persoană. Satan a încercat să-L provoace în privința aceasta: «*Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, spune pietrei acesteia să se facă pâine*»; dar tocmai pentru că El era Fiul lui Dumnezeu, El a rămas în permanentă dependență de Tatăl și Și-a pus încrederea în El și a așteptat. El putea spune: «*Știam că întotdeauna Mă ascuți.*» (Ioan 11,42)

«*Sfânt și fără vină*», așa a fost totdeauna mersul Domnului slavei în lumea aceasta; așa a mers El în mijlocul unei generații sucite și stricate, așa că El putea spune împotrivorilor Săi: «*Cine dintre voi Mă dovedește de păcat?*» - Pilat, cel care L-a condamnat, a trebuit să mărturisească de trei ori: «*Eu nu găsesc nici o vină în El*». (Ioan 18,38; 19,4.6) El mergea făcând bine și răspândind binecuvântare cu mâna plină. Chiar și ochiul cel mai ager al dușmanilor Săi nu a descoperit nimic în El, de care ei puteau să-L acuze. Derutați și rușinați au trebuit de fiecare dată să se retragă, când L-au urmărit și I-au întins curse de cădere. Da, cu adevărat, El ca Om putea spune: «*Am umblat în corectitudinea Mea și M-am încrezut în Domnul ... pentru că bunătatea ta este înaintea ochilor Mei și am umblat în adevărul Tău ... Îmi spăl mâinile în nevinovăție.*» (Psalm 26,1-6)

Și așa cum El a umblat permanent «*sfânt și fără cusur*», pe deplin curat și fără vină în mijlocul unei generații sucite, nimic, din ceea ce venea din afară, nu-L putea întina, pe El, Fiul lui Dumnezeu. El putea atinge pe leproși, fără ca să Se întineze și putea să-l facă, pe cel necurat, deplin curat. Permanent și pretutindeni înconjurat de păcat și de necurățiile păcatului, El a rămas totuși total neîntinat. El era ca un fluviu puternic, limpede ca cristalul, care își croia drumul prin apele stătătoare, murdare, fără ca prin aceasta să se amestece cu mocirla. Limpede și curat cum a intrat, tot așa a și ieșit. Da, Isus a rămas «*sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși*» (Evrei 7,26), cu toate că El i-a primit zilnic și a mâncat și a băut împreună cu ei, și i-a salvat pe toți de păcatele lor, pe cei care L-au recunoscut și L-au primit prin credință. În mijlocul întunericului El era adevărata lumină strălucitoare; și în mijlocul păcătoșilor a făcut «*întotdeauna cele plăcute Lui, Tatălui*». (Ioan 8,29)

Iată, iubit cititor creștin, așa a acționat și a umblat Isus Hristos, strălucirea gloriei lui Dumnezeu, întipărirea Ființei Sale, în lumea aceasta. Și când vorbim despre dorințele lui Dumnezeu, Tatăl, despre intențiile Sale cu noi, copiii Săi, acestea își au punctul culminant în aceea, că noi să devenim asemenea lui Isus Hristos, «*Fiul dragostei Sale*».. Dumnezeu vrea să vadă în copiii Săi o asemănare familiară; Hristos trebuie să ia chip în noi și noi trebuie să fim tot mai mult transformați în Chipul lui Hristos, spre lauda lui Dumnezeu și spre folosul nostru și al altora. De aceea îndemnurile multe și severe adresate nouă, credincioșilor. De aceea, așa după cum suntem îndemnați, «*să umblăm în dragoste*», «*să umblăm ca copii ai luminii*», «*să umblăm în Duhul*». «*Să fim sfinți în toată umblarea noastră*», «*desăvârșind sfințenia în teamă de*

Dumnezeu»; și «*acest gând să fie în voi, care era și în Hristos Isus*». Dorința și plăcerea lui Dumnezeu cu privire la noi este împlinită numai în măsura în care noi mergem pe urmele lui Isus și reflectăm lumina Sa desăvârșită în această lume sărmană, întunecată.

Ah, este fericire și binecuvântare să stai în harul și favoarea lui Dumnezeu, așa cum este în cazul tuturor credincioșilor adevărați, și să umbli în plăcerea Sa. Mii de oameni caută să primească această favoare de la Dumnezeu prin jertfe mari, pe care ei le aduc; și „biserica” cu „preoții” ei a cerut permanent jertfe mari de la sufletele serioase și prin aceasta ea s-a îmbogățit și a devenit puternică; dar favoarea lui Dumnezeu nu se obține prin bani și fapte proprii, ci numai prin credința din inimă în Fiul lui Dumnezeu, care S-a dat la moarte din cauza fărădelegilor noastre și care a fost înviat spre îndreptățirea noastră. Și «*fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit și avem intrare, prin credință, în acest har (sau: favoare) în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu.*» (Romani 5,1.2)

Deci în favoarea lui Dumnezeu noi stăm prin credința în Fiul Său; deci să-I fim plăcuți, prin aceea că umblăm cu El. Așa citim despre Enoh: «*Prin credință, Enoh a fost răpit, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu Îl răpise; pentru că înainte de răpirea sa, a primit mărturia că era plăcut lui Dumnezeu.*» Dar ce a caracterizat viața lui Enoh? Aceasta, că el a umblat cu Dumnezeu. – Aici ni se arată calea, care stă deschisă pentru noi și pentru toți copiii lui Dumnezeu, ca să fi plăcut lui Dumnezeu, Tatăl: că noi umblăm în supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu și în armonie cu gândurile Sale, în părtășie cu El, cu Tatăl și cu Fiul. – Da, aici este calea liberă pentru noi toți, ca să savurăm din belșug favoarea și dragostea lui Dumnezeu și să ne bucurăm de ceea ce are El plăcere. Domnul ne spune: «*Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește; iar cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui. ... Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și noi vom veni la el și vom locui cu el.*» (Ioan 14,21.23) Dumnezeu, Tatăl, iubește desăvârșit pe toți copiii Săi. El nu ar putea să-i iubească mai pe deplin, și El îi înconjoară pe toți cu aceeași dragoste. Dar El nu poate da dragostea Sa de nepătruns să fie savurată în aceeași măsură de toți copiii Săi. Cu cât ei vor umbla mai intim cu El, cu cât au mai multă încredere în El și sunt mai ascultători de El, cu atât mai mult ei vor cunoaște și vor savura dragostea Sa nespus de mare. Tot așa este și cu dragostea Domnului pentru ai Săi. El îi iubește pe toți în chip desăvârșit, și cu toate acestea Ioan a avut parte mai mult de dragostea Sa, o măsură mai deplină de dragoste decât Petru. Ioan știa și a mărturisit, că el era ucenicul «*pe care îl iubea Isus*»; și el și-a ocupat cu plăcere locul la pieptul lui Isus. Însă această dragoste și acest loc era deschis pentru toți. – Da, Dumnezeu dorește să ne descopere toată dragostea Sa și să ne facă s-o înțelegem, dorește să ne facă să găsim odihnă și satisfacție deplină la inima Sa de Tată și la inima Fiului Său, căci noi suntem, așa cum lumea va vedea odată, iubiți de Tatăl tot așa cum El a iubit pe singurul Său Fiu! (Ioan 17,23.26)

O, copil scump al lui Dumnezeu, ce mari, ce de nepătruns și ce minunate, demne de adorare, sunt intențiile și dorințele Dumnezeului și Tatălui tău pentru tine, deja în această lume sărmană și pustie!